

KAPITOLA 4

KLID PŘED BOUŘÍ

(1985)

POČÁTKEM ROKU 1985 JSEM SE USADIL V NOVÉM PROSTŘEDNÍ na úřadu generálního inspektora, umístěné v šestém patře budovy centrály. Bylo to ještě několik let předtím, než Kongres označil funkci generálního rady za statutární, což znamenalo, že kandidát na ni měl být navržen prezidentem a potvrzen Senátem. V praktickém ohledu toto rozhodnutí změnilo držitele této funkce i celý zbytek jeho úřad v mnohem větší, samostatnější – a nepřátelštější – entitu, vymezující se vůči zbytku CIA. Ale v roce 1985 byl úřad generálního inspektora stále ještě tou starou, uvolněnou skupinou asi tří tuctů pracovníků, lidí, kteří si právě dělali přestávku v pravidelné službě v CIA a dále starších veteránů Agentury, kteří do úřadu přešli v zásadě proto, aby v něm počkali na odchod do výslužby. John Stein, který zastával úřad generálního inspektora v době mého příchodu, byl, stejně jako všichni jeho předchůdci, do úřadu jmenován ředitelem Ústředního zpravodajství.

Casey tak učinil o několik měsíců dříve. Stein celou předchozí kariéru na CIA strávil na operačním ředitelství. Do Agentury nastoupil o čtvrtstoletí dříve po studiu na Yale a službě v ozbrojených silách. On, Dewey Clarridge a Chuck Cogan vesměs přišli do CIA jako mladí muži zhruba ve stejné době a všichni tři vzdor svým velice odlišným povahám zůstali po celou dobu blízkými přáteli. Stein stál někde mezi okázalým a výřečným Clarridgem a odměřeným a rezervovaným Coganem. Stein, jako medvěd mohutný muž, se oblékal většinou do tvídu a pletených vest, které měly jistou zmačkanou eleganci. Měl rošťácký, někdy sarkastický smysl pro humor, liboval si v letmém rozsévání krátkých vtipů na velkých i malých poradách a vyznačoval se jedním zvláštním zvykem, který jsem shledával zvláštním, ale zábavným. V kanceláři měl vždy zapnutou televizi s vypnutým zvukem, na níž běžel buď některý díl *Sezame Street* nebo kreslený film. Než se stal generálním inspektorem, došel až na vrcholek direktoriátu operací, když zastával ikonickou pozici zástupce ředitele pro operace (*Deputy Director of Operations*, DDO, nejvyšší post pro kariérního špióna v CIA).

Krátce řečeno, byl to nesmírně sympatický, vynikající muž. Caseyovo rozhodnutí přemístit ho na post generálního inspektora bylo náhlé a všechny, včetně Steina samotného, překvapilo. Fakticky byl odsunut stranou, aby uvolnil místo pro svého někdejšího zástupce, stejně výřečného, ale popudlivějšího Claira George. Uvnitř operačního ředitelství se říkalo, že Casey usoudil, že Stein není dost důrazný (tak např. Stein se do značné míry držel mimo rozrůstající se středoamerický program tajných akcí a ponechával Clarridgeho, aby sám pracoval přímo s Caseym) a že to je vůbec příliš příjemný chlap, než aby mohl být Caseyovým zástupcem ředitele pro operace.

Stein svůj osud přijal s obvyklou vyrovnaností, byl ale také realista. Když mne získával pro úřad generálního inspektora, řekl mi, že zhruba za rok odejde do výslužby a do té doby si oba odpočineme při nějaké zábavné a zajímavé práci.

Úřad generálního inspektora je tvořen třemi divizemi: auditní, inspekční a vyšetřovací. Při práci na inspekcích býval člověk součástí čtyřčlenného nebo pětičlenného týmu, který zjišťoval, zda určitá jednotka CIA operuje

efektivním, výkonným způsobem v souladu se zákonem a vnitřními předpisy Agentury. Každá inspekce zabrala několik měsíců, obvykle zahrnovala řadu cest do zahraničí a vyvrcholila podrobnou zprávou, obsahující seznam závěrů a doporučení. Během služby v úřadu generálního inspektora jsem se podílel na dvou takových inspekcích. Stein měl pravdu: bylo to zajímavé a vůbec ne náročné.

Stein mne vybral také k samostatné práci (co mne potěšilo, protože tak jsem pracoval nejraději). Měl jsem se podívat na možné přestoupení zákona dvěma našimi zahraničními rezidenty (*Chief of Station*, COS). Rezident je velitelem amerických zpravodajských důstojníků v cizí zemi, je to postavení značně odpovědné a citlivé, protože všichni rezidenti jsou zakonspirovaní a dohlíží na veškeré tajné aktivity. Rezident musí jednat taktně a diskrétně a být osobně naprosto bezúhonný. V obou případech, jež jsem měl prošetřit, byla vznesena obvinění, že rezidenti v těchto ohledech nejsou na výši. Oba obvinění vehementně odmítali.

První případ se týkal rezidenta ze středně velké rezidentury v jedné západoevropské zemi. Takové přidělení do nominálně spřátelené země a práce ve spolupráci se spojeneckou zpravodajskou službou je obvykle poklidné. Ale nikoli v tomto případě. Rezident si dokázal dokonale nepřátelít své zahraniční protějšky, částečně kvůli zpackané zpravodajské operaci, provedené bez vědomí hostitelské vlády. V důsledku toho rezidenta postihla ze strany hostitelské vlády konečná sankce – byl prohlášen za nežádoucí osobu a vypovězen ze země. Když se ocitl zpátky ve Spojených státech, byl zatrpklý a přišel na úřad generálního inspektora s tím, že se mu ukřivdilo. Jeho hněv však kupodivu nesměřoval proti dotyčné cizí vládě, místo toho kladl vinu Deweyovi Clarridgemu.

Ano, opět tu byl Dewey. O několik měsíců dříve byl Clarridge přemístěn z postu šéfa latinskoamerické divize na místo vedoucího evropské divize direktoriátu operací a byl tak nyní rezidentovým nadřízeným. Casey tuto změnu provedl proto, že si chtěl nechtě uvědomit, že pro sílíci kongresovou opozici proti rozšiřující se tajné válce ve Střední Americe funguje Clarridge jako hromosvod. Na dosavadním místě byl Dewey vcelku spokojen, chápal ale realitu a přemístění do evropské divize – v zásadě odsunutí na vedlejší kolej – přijal bez reptání.

Podle rezidenta Clarridge začal podkopávat jeho autoritu hned od okamžiku, kdy divizi převzal, a tvrdil, že neudělal nic, aby ho bránil před útoky svých zahraničních protějšků, s nimiž se, jak rezident tvrdil, stejně téměř nedalo vyjít (v tom měl rezident pravdu – vzdor tomu, že mělo jít o nominálně spojeneckou západoevropskou zemi, dva rezidentovi předchůdci naráželi při jednání s její vládou na nevstřícný, ne-li přímo nepřátelský postoj). Rezident v zásadě tvrdil, že Clarridge proti němu vede vendettu, protože není jedním z „Deweyových chlapců“.

Šel jsem za Clarridgem, abych se seznámil s jeho verzí příběhu a přitom jsem poznal další stránku jeho složité, fascinující osobnosti: Plně jsem očekával, že se Clarridge do rezidenta pustí kvůli jeho motivům a činům. Neudělal to ale. Nejen že popřel jakoukoli animozitu vůči rezidentovi, ale vyjádřil i upřímnou lítost nad jeho vypovězením a chválil ho jako pracovitého, horlivého úředníka. Není to osobní, řekl Clarridge, ale striktně služební – chápe, že lidé, s nimiž rezident musel jednat, mu lezli na nervy, faktem ale je, že jste-li rezidentem v nějaké zemi a ta země si přeje, abyste odešli, tak odejít musíte. Možnost vašeho dalšího působení, vaše další použitelnost, jsou nenapravitelně podkopány. Tak to prostě je.

Poté jsem pohovořil s asi tuctem úředníků Agentury a nedozvěděl se nic, co potvrzovalo obvinění, vznesená rezidentem vůči Clarridgeovi. Naopak jeho bývalí podřízení z rezidentury mluvili o jeho drsné povaze a stylu řízení a uvedli, že to ještě zhoršilo jeho už i tak komplikované vztahy se zahraničními partnery.

Případ byl uzavřen. A Clarridge se mne později na celou událost už nikdy znovu nezeptal.

Druhý případ byl složitější. Dotyčný rezident sloužil v malé zemi a bylo to poprvé, co stál v čele rezidentury, což je kritická zkouška pro každého nadějného ambiciózního úředníka operačního ředitelství. Blížila se mu čtyřicítka a na předchozích místech, většinou to bylo v centrále, si vedl dobře. Vedle toho patřil k národnostní menšině a příslušníků menšin bylo tehdy ve vedení direktoriátu operací žalostně málo. Všichni si tudíž přáli, aby na novém místě uspěl.

Avšak asi po roce se od jeho podřízených začala trousit podivná hlášení. Byla zde podezřelá vyúčtování stravného a cestovného, oficiálně

na služební účely. Vyúčtované výdaje byly ohromné – daleko vyšší, než se dalo očekávat u tak malé rezidentury. A co víc, velká část prostředků byla vynaložena na místní ženy, z nichž některé byly v komunitě dobře známy. Samo o sobě to nezbytně nebylo nic špatného – agenti působící v cizí zemi mají rozvíjet kontakty za účelem možného zverbování místních občanů, kteří mohou být cenným zpravodajským zdrojem. Ale úvodní hlášení neurčitě naznačovala, že tyto schůzky nebyly pracovní, ale spíše milostné. Rezident byl ženatý a nyní byl na „nedoprovázeném turnuse“, což znamenalo, že jeho manželka zůstala ve Spojených státech. Což v operačním direktoriátu opět nebyl neobvyklý případ, zvláště když rezident sloužil v odlehlé oblasti.

Nejdříve jsem se vnořil do rezidentových účtů. Vskutku ukazovaly řadu cest mimo zemi jeho působení a četné návštěvy restaurací v jeho působišti se spoustou různých lidí, většinou šlo o stejnou sestavu místních žen. Vyúčtování měla doprovázet hlášení, zaznamenávající, na co byly náklady vynaloženy, potenciální zpravodajskou hodnotu žen a jak postupuje prohlubování kontaktů. Z toho jsem ale v záznamech našel jen málo. Vyhledal jsem rezidentovy podřízené, nejen ty, kteří upozornili na jeho možné nevhodné počínání, ale i ty, kteří dosud mlčeli a nyní byli roztroušeni po celém světě. Pro všechny to bylo trapné. Ale reakce byla jednomyslná: rezident financoval své milostné avantýry s cizími ženami, o nichž CIA nic nevěděla, z agenturních fondů a počínal si přitom dosti bezostyšně.

Rezident vše popíral, důkazy ale byly zdrcující. Absolutně bez nadšení jsem napsal příslušné hlášení a poslal je jeho nadřízeným. Dostal důtku a byl odvolán, což fakticky ukončilo jeho kdysi slibnou kariéru. Krátce poté z CIA odešel.

Moje doba v úřadu generálního inspektora nebyla bez bizarních okamžiků.

Jednou jsem cestou na jiné místo určení projížděl jistým velkým evropským hlavním městem a, jak je mým zvykem, uvědomil jsem přede mnou rezidenta, že budu ve městě a rád se u něj zastavím na zdvořilostní návštěvu. Rezident odpověděl, že mne rád uvítá ve své kanceláři.

Očekával jsem krátkou návštěvu, trochu drbů o dění v centrále. Když jsem dorazil na místo, bylo tomu právě tak, pak se mne ale rezident otázel, jestli bych mu nemohl prokázat neoficiální službičku, naprosto neformální a „mimo záznam“. Rezidentura byla v kontaktu s dobře postaveným cizincem – nebyl místní, ale ze třetí země – kterého „zpracovávala“ k naverbování jako spolupracovníka. Mezi nabízenými lákadly bylo v konečné instanci i přesídlení do Spojených států a dotýčný se zřejmě ptal na různé otázky, jaký pak bude jeho právní statut, jak bude moci bezpečně a legálně získat řidičský průkaz a doklady o vzdělání a kvalifikaci, jaké bude jeho nové jméno atd. Rezident se mne otázel, zda bych byl ochoten sejít se s potenciálním zdrojem ve městě na nějakém tichém, zapadlém místě, abych mu na některé z jeho otázek odpověděl. Taková žádost byla neobvyklá – už jsem nepracoval jako právník CIA a rozhodně jsem nebyl kvalifikovaný úředník operačního ředitelství – znělo to ale příliš zajímavě, než abych neřekl ano.

Schůzka se konala v malém, poněkud sešlém baru v zapadlé části města, o níž jsem dosud ani nevěděl, že existuje. O muži, s nímž jsem se setkal, řeknu jen tolik, že byl pochopitelně neklidný, choval se vyplašeně a neustále vrhal pohledy po téměř prázdném baru. A pak, zdánlivě odnikud, vešel dovnitř jeden pár a sedl si ke stolu jen pár kroků od nás. Byli to Američané a zdálo se, že jsou zhruba mého věku. Zarazilo mne to, snažil jsem je ale zcela ignorovat a, což bylo důležitější, přimět i zpracovávaného muže (*cíl*), aby dělal totéž.

Ale tento amatérský pokus skrýt se za fasádou lhostejnosti se o pár minut později zhroutil jako domeček z karet, když ten muž z nově přichozího páru na mne náhle zavolał: „John Rizzo! Hej, jsi to ty? Nemůžu tomu uvěřit!“ Ani já tomu nemohl uvěřit. Kdo to je? Zoufale jsem lovil v paměti, zatímco se k nám přilouдал a podával mi ruku.

„Co tady děláš?“ zeptal se žoviálně. Na chvíli jsem ztuhl. Nedokázal jsem se donutit k pohledu na *cíl* vedle sebe, ale přímo jsem cítil, jak z něj vyzařuje panika.

A pak se mi rozsvítilo. Ten hlučný Američan byl kluk, se kterým jsem studoval na Brownu. Bylo nás tam tak málo, že jsme se všichni alespoň od vidění znali. Navštěvovali jsme společně některé přednášky a občas spolu

prohodili pár slov, ale to bylo tak všechno. Od promoce před patnácti lety jsem ho neviděl. A teď musel ze všech lokálů na světě vejít zrovna do tohohle.

Mávnutím přivolał svou společnici a představil ji jako svou manželku. Vyskočil jsem ze židle, ne ze zdvořilosti, ale proto, abych jim znemožnil přisednout si k našemu stolu. Rychle jsem ze sebe vysypal něco v tom smyslu, že jsem ohromený (což byla pravda) a potěšený (což už pravda nebyla), že ho po tak dlouhé době a na tak nečekaném místě potkávám, zatímco celou dobu jsem kradmo sledoval *cíl*, abych viděl, zda se nechystá uprchnout. Ten se však zdál naprosto paralyzovaný a jen zíral dolů na svou sklenku.

„Jo,“ odpověděl, „chtěli jsme najít nějaké místo bez všech těch turistů a hele, ty tady sedíš.“ Se zřejmou zvědavostí pohlédl na mého strnulého společníka a pak se zeptal, „Jsi tady pracovně?“

„Ehm, ano.“

„No, připomeň mi, co teď děláš?“ Naštěstí o tom, že jsem u Agentury, věděla jen hrstka mých přátel z univerzity a tenhle mezi ně rozhodně nepatřil.

„Jsem právník.“

„Skvělý. Kde?“

„Ve Washingtonu,“ odpověděl jsem a ze všech sil se snažil nekotat. Řekl jsem si, že kdybych si vymyslel nějaké jiné působiště, při svém štěstí bych se určitě strefil do místa, kde tenhle chlapík žije.

„Pracuješ pro vládu?“

Ježíši, pomyslel jsem si.

„V soukromé praxi. Mám vlastní kancelář, dělám sám. V realitách.“ Tohle mělo naštěstí zamýšlený efekt – nechal jsem svou práci znít tak nudně, že mě přestal peskovat otázkami. A pokud šlo o mne, já se ho ani v nejmenším nemínil začít vyptávat na jeho život po Brownu.

Nastalou rozpačitou přestávku v hovoru jsem využil k tomu, abych vyhrkl něco ve smyslu, „Tady můj přítel a já“ – ukázal jsem na *cíl*, který stále zíral do své sklenky – „musíme na schůzku na opačné straně města, už tak máme zpoždění,“ nebo nějakou podobnou žalostnou výmluvu. A pak jsem ho vystrkal z baru.

„Je mi to tolik, tolik líto,“ řekl jsem mu nakonec, když jsme byli v bezpečí dva bloky daleko. *Cíl* na mne jen zlověstně pohlédl, letmo mi potřásl rukou a zmizel v houstnoucím večerním davu.

Mnohem později jsem se dozvěděl, že v následujícím týdnu verbovku Agentury odmítl. Nikdy jsem raději nechtěl vědět proč. A toho starého spolužáka jsem už nikdy znovu nepotkal.

Několik měsíců po tomto fiasku mne pracovní záležitosti zavedly do několika rezidentur ve střední a jižní Africe. Nikdy předtím jsem tam nebyl, a tak jsem se na cestu, která bude, jak jsem doufal, pamětihodnou zkušeností, těšil. Pamětihodná byla, víc než jsem čekal.

Na jedné ze zastávek mi místní rezident zamluvil ubytování v hotelu přímo na břehu poklidného jezera. Hotel byla rozložitá, majestátní stavba s bílými sloupy, pocházející ještě z koloniální doby a stojící uprostřed ničeho. Všude kolem byla exotická tropická flóra a fauna, uvnitř se zdálo, že po naleštěné kamenné dlažbě haly za čímsi pobíhají celé tucty olivrejovaných domorodých zaměstnanců. Celá ta scéna byla prostě okázalá a nereálná, zvláště proto, že, pokud jsem mohl soudit, jsem tam byl jediným hostem.

Ubytoval jsem se uprostřed odpoledne a do společné večere s rezidentem mi zbývalo ještě několik hodin času. Protože prostor pro hotel byl doslova vysekán z džungle, jediným místem, kde se dalo bezpečně procházet, byla malá bílá písčitá pláž za hotelem. V tuto hodinu jezero vyhlíželo až nadpozemsky – klidná, temně modrá voda kam až oko dohlédlo. Strčil jsem ruku do vody – byla teplá jako ve vaně. Rozhlédl jsem se kolem, byl jsem tam úplně sám a náhle mne napadlo: Hele, jsem tady, sám samojediný na tomhle tajemném, kouzelném místě tisíce mil od domova, někde, kam už se znovu nepodívám. Můj bože, rozhodl jsem se impulzivně, jdu si zaplavat.

A tak jsem odešel zpět do pokoje, převlékl se do bermud, vrátil se na pláž a vstoupil do vody. Kolem stále nikdo nebyl, ani v hale, ani na pláži. Musel jsem ujít skoro třicet metrů než mi voda dosáhla k prsům a pak jsem začal ležérně plavat naznak, hledě přitom na bezmračnou oblohu. Stále ještě jsem nemohl uvěřit, že jsem tam, kde jsem.

Mé snění ale brzy přerušil zvuk vzrušeného hlasu z pláže. Převrátil jsem se a uviděl, jak dva hoteloví zaměstnanci v bílých livrejích běží k okraji vody a horečně na mne mávají, začal jsem tedy plavat směrem

k nim. V té chvíli jsem si myslel, že mi někdo telefonuje, pravděpodobně rezident.

Ale nebylo to tak.

Místo toho mne jeden z bílých livrejů pár metrů od břehu vytáhl z vody, přičemž současně ukazoval za mne a něco nesrozumitelného drmolil. Podíval jsem se zpátky na jezero a zhruba ve směru, v kterém jsem plaval, jsem na klidné hladině spatřil několik neurčitých hrbů. V té chvíli jsem porozuměl jedinému ze slov, která ten chlapík říkal: *hroch*.

Bylo zřejmé, že jsem se nevědomky zatoulal do části jezera, kterou v tuto denní dobu hroši proploovali cestou na večeri. Hroši, kdo by to byl řekl? Nu, ustaraně vyhlížející ředitel hotelu, který v té chvíli dorazil, mne ujistil, že hroši na lidi neútočí. Pokud to samozřejmě není nějaký idiot, který jim leze do pastvin. Na náhle velmi roztřesených nohách jsem se vrátil na pokoj a lehl si na postel, ale ne dříve, než jsem si objednal nejsilnější drink, který mi hotelový bar mohl nabídnout. Ležel jsem tam a přemýšlel, jak by asi chudák rezident dával dohromady depeši na centrálu, snažící se vylíčit, jak byl jeho host u úřadu generálního inspektora roztrhán hrochy, jak by zněl můj nekrolog a co by si pomysleli mí rodiče a sestry a jak by vše vysvětlili mému osmiletému synkovi.

Byl by to nekrolog jako čert. Nepochybně by dal vzniknout spoustě právnických vtipů.

Na úřadu generálního inspektora jsem zažil i leccos zajímavého, ale když se konci roku 1985 blížil závěr prvního roku mé služby na inspektorátu, usoudil jsem, že už přišel čas pohnout se dál. Chyběla mi právníčina. A ještě víc mi vadilo, že jsem se ocitl mimo hlavní proud každodenního chodu Agentury. Již se mi pomalu blížila čtyřicítka, v Ústřední zpravodajské službě jsem byl už skoro deset let. Sice jsem si velice cenil svobodu a nezávislost, kterou mi přinášela samostatná práce, uvědomoval jsem si ale, že logickým příštím krokem mého pracovního vzestupu bude nějaká vyšší řídicí pozice. Otázkou bylo, kam zamířit.

Hlavní pracoviště úřadu generálního rady, kde se nacházely všechny posty vedoucích, bylo stále umístěno v budově, vzdálené kilometry od centrály. Zasednout tam nevyhlíželo ani v nejmenším lákavě a totéž platilo o všech dostupných místech. Na centrále byl jediný post a to bylo

všechno. Pozice číslo dvě v úřadu pro kongresové záležitosti (*Office of Congressional Affairs*, OCA) byla tradičně zastávána někým z právníkého prostředí, většinou některým „utečencem“ z úřadu generálního rady. A štěstí, jež mi přálo od nástupu na Agenturu, mne ani nyní neopustilo. Toto místo se ke konci roku 1985 uvolnilo. Vždy loajální a ochotný Stan Sporkin mne podpořil, stejně jako zástupce ředitele John McMahon. Ředitel Casey, který, jak jsem se dozvěděl, ani netušil, že jsem před rokem přešel do úřadu generálního inspektora (tolik k mé nepostradatelnosti jako právníka Ředitelství operací), mé jmenování podepsal, a tak jsem v listopadu 1985 nastoupil na nové místo.

Ředitel Úřadu pro kongresové záležitosti Dave Gries byl též nově jmenovaný. Gries, starý veterán CIA, specializovaný na problematiku Dálného východu, předtím zastával významné posty v operačním i zpravodajském direktoriátu. Chodil upravený, měl husté kudrnaté vlasy a nosil brýle s obrubou z želvoviny, vzezřením i vystupováním připomínal profesora. Občas se dokázal rozčilit, byl to však velmi chytrý a pracovitý muž se suchým smyslem pro humor. S Davem jsme se k sobě hodili. A stejně tak mi sedla i práce v úřadu pro kongresové záležitosti – vždy jsem sledoval washingtonskou politiku a již z doby svého předchozího působení jako právníka operačního direktoriátu jsem dobře znal mnoho osobností z kongresových zpravodajských výborů. Navíc mi to poprvé dalo příležitost řídit jiné – úřad pro kongresové záležitosti měl personál čítající asi dva tucty osob, mezi nimi i malou skupinku právníků, přidělených tam z úřadu generálního rady.

Během roku na generálním inspektorátu jsem se dosti odtrhl od hlavního vývoje a úkolů plněných Agenturou, takže během prvních dvou týdnů v úřadu pro kongresové záležitosti jsem se snažil dostat zpět do obrazu. Sedmdesátník Casey, nyní začínající už svůj pátý rok u kormidla, stále pracoval svým krkolomným tempem. Začínaly se už ale na něm projevovat známky únavy – nikdy nebyl právě vzorem pevného zdraví, ale když jsem ho po tom roce poprvé spatřil, vyhlížel hodně zestárle. A nebylo divu. Jeho dva oblíbené projekty tajných operací – Afghánistán a Střední Amerika – se rozvíjely zcela opačným způsobem. Afghánistán mimořádně dobře a Střední Amerika stále hůře. Prvně jmenovaný program měl v Kongresu ohromnou podporu obou stran, zatímco ten druhý

se dostával do stále těžší palby prominentních demokratů, jako byl předseda sněmovny Tip O'Neill. Ta nakonec vyvrcholila koncem roku 1984 přijetím zákona, který fakticky zakazoval financování nikaragujských kontras ze strany Spojených států.

Mezitím exponenciálně sílila nová, alarmující hrozba. Začalo to v roce 1983 bombovým útokem na kasárna americké námořní pěchoty a americké velvyslanectví v Libanonu. Poté se cílem teroristů stávali američtí civilisté v zahraničí: únosy civilních letadel, útoky ve stylu commandos na letištích v Římě i jinde, únosy amerických občanů žijících a pracujících na Středním východě.

I když jsem si to tehdy neuvědomoval, sémě toho, co se mělo stát aférou Írán-contras, už bylo zaseto.